

A családod élete az Egyház élete is!

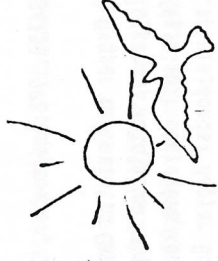

OÁZIS

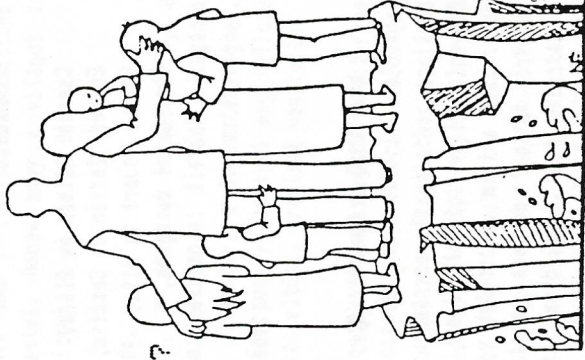
A schönstatti családmozgalom tájékoztatója

1992 szeptember, 2.évf. 2.szám

De szép vagy Kedvesem,
Egészen szép vagy!
Nincs Rajtad semmi folt.
Elzárt kert vagy,
Lepecsételt forrás.
A kertnek forrása,
Élővizek kútja.

Ki az, aki úgy ragyog fel,
Mint a hajnal pírja,
Szép mint a telihold,
Fényes mint a nap,
És oly félelmetes,
Mint a harci rendben álló tábor?

Térj vissza!
Térj vissza, hadd nézzünk meg!
Mily szép vagy,
és milyen igézetes!

(énekek énekéből)

ISMERETLEN M A R I A

KÖSZÖNJÜK

Szeretnénk ezúton köszönetet mondani mindazoknak, akik anyagilag is támogatták szerkesztői és kiadói tevékenységünket.

A szerkesztők

IMPRESSUM

DAZIS 1992 szeptember, 2.évf. 2.szám.

A Magyar Schönstatti Családmozgalom lapja

Ingyenes, katolikus folyóirat

Megjelenik negyedévenként

Laptulajdonos: Magyar Schönstatti Családmozgalom

Feljelős kiadó: Góddány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár Fő u. 14.

Szerkesztik:

Csernák Kálmán és Alice, 8372 Csereszegtomaj Rezi u. 17.

Endrédy István és Cecília, 1195 Budapest József A.u. 108.

Góddány Róbert és Rita, 8272 Óbudavár Fő u. 14.

Ther Antal és Ágnes, 8247 Hidegkút Fő u. 68.

A következő számaunk témája:

NEVELÉS - ÖNNEVELÉS

Lapzártá: 92 november 1.

A M E L L Ő Z Ő T T M A R I A

(Tanulmány)

Mi az oka annak, hogy Mária szinte kizorult a modern ember vallási életéből?

Ez a kérdés szorosan összefügg azzal, hogy maga a vallásos hit is kizorult a mai emberek életéből.

Az okok és a nyomok a modern ember általános válságának mélyébe vezetnek. Mi okozta ezt a válságot?

A tudomány és a hozzákapcsolódó technika segítségével az ember az utóbbi 200 évben hatalmas eredményeket ért el. Ennek nyomán nemcsak gyökeresen átalakultak az életkörülményei, hanem a tudomány visszahatásaképpen jelentős átalakuláson ment végbe maga az ember is.

Egy új világ jött létre, amelyben egy megváltozott ember keresi nyugtalanul az otthonát, a helyét és megélhetését. Új feladatokkal és lehetőségekkel áll szemben, melyek új örömeket és veszélyeket rejtenek. Már nemcsak az a feladatunk, hogy alkalmazkodjunk vagy harcoljunk a természettel, hanem hogy a világot az emberi életünk számára megfelelő környezetté alakítsuk.

A vallásos hitet is mélyen megrendítette a válság.

A körülöttünk létrejött új világnak: a bankok, a tőzsde, a televízió, a kompjuterek, a Heti Világgazdaság világának, a mi hétköznapi életünk világának ugyanis semmi köze sincs az egyházhoz, vallásos hitünkhez, a kereszténységhez. Nem egy ellenséges világ ez, hanem csak egyszerűen pogány, amelyet meg kellene keresztelni. Ugyanakkor a régi élet, sok régi szokás eltűnt, értelmét veszítette.

A tudomány által hozott és elterjesztett gondolkodásomód egyik véstérhes következménye, hogy egy sor alapvetően összetartozó emberi valóságot kettészakított. Kezdődött ez rögtön magában a tudományos vizsgálatban szakásos elkülönüléssel: a megfigyelő személynek a megfigyelt tárgytól való, alapvető elválasztásával. A természetbúvárok ösztönösen úgy dolgoztak, mintha tekintetük valahonnét a magasból irányulna egy olyan világra, amelybe tudatuk anélkül hatolhat be, hogy akár a hatása alá kerülne akár módosítaná. Ezt értették a tudományos megismerés objektivitása alatt, amely sok esetben jó közelítést más esetekben durva hibákat eredményezett.

A tudomány kezdeti sikerei széles körben arra ösztönöztek, hogy minden dolgot, az emberi élet minden jelenségét objektív, tudományos vizsgálat tárgyává tegyék. A tudomány valóságos világnézeté lett, és fiatalos "önbizalommal" egyszerűen megkérdőjelezte ill. tagadta a tudomány számára hozzáférhetetlen valóságok létét. A materialisták és idealisták által folytatott meddő viták során egyre mélyebb, szinte már áthidalhatatlan szakadék jött létre az anyagi valóság és a megismerő szellem között. Hasonló szakadás jött létre a természet és a természetfeletti, az élet és az eszmény, a világ és Isten, az egyén és a közösség között. A vitázó felek egyre jobban kisarkították az álláspontjaikat. Filozófiai iskolák jöttek így létre. Az idealizmus és a materializmus, az individualizmus és a kollektívizmus, deizmus és naturalizmus... Az általános szellemi zűrzavarban leértékelődött az igazság és az erkölcs. Kant nyomán széles körben elterjedt, hogy nincs is általános érvényű igazság, hanem mindenki csak a "maga igazságát" képes megismerni. Ezzel alapszabályként megkérdőjelezték egy általános érvényű erkölcsi tanítás lehetőségét is.

A filozófusok és tudósok vitáiból azonban társadalmi mozgalmak is lettek. A mechanikus idealista gondolkodásból áthatotta a népeket, és létrehozta a különféle kollektivistá mozgalmakat: a kommunizmust, a nemzetiszocializmust. A kollektivistá gondolkodásból, mely eltűzölte a közösséget az egyénnel szemben, a politikai mozgalmaktól függetlenül is szinte meghódította az egész világot. Pusztító hatása elsorvasztotta a személyiség eredeti értékeibe vetett hitet, az egyének személyes szeretet-képességét. Felbonlasztotta a közösségeket, s az emberek, mint egy gyár alkatrészei manipulálhatóká váltak.

Mindaz ott rejlik a mai fogyasztói tömegtársadalmak sok gonja mélyén...

Ahogy a tudományban elválasztották a személyt a tapasztalattól, ugyanúgy Isten is tudományos vizsgálat tárgya lett. Szép és elvont gondolatok és tanulmányok foglalkoztak az életünktől elválasztott Istennel. Az egyházon belül is széles körben elterjedt és tért hódított a modern ember tudományos világnézete. Ennek egyik jellegzetes megnyilvánulási formája volt egyes teológiai irányzatok kevesek által hozzáférhető Isten és Jézus kultusza. Elsősorban az értelmiség körében terjedt el ez a szemlélet. Ennek nyomán már nem tulajdonítottak jelentőséget a konkrét valóságnak, az eseményeknek, a létező személyeknek. "Nagyvonalúan" szemébe vették Istennek a világban való gondviselő tevékenységét és jelenlétét. Ezzel kizárták magukat abból, hogy Istennel a hétköznapi életükben találkozhasanak, hogy gondviselő jelenlétéből erőt meríthessenek. Az Isten-élmény számukra valami rendkívüli, közvetlen találkozást jelentett, melytől különleges, személyes elmélyülésben kerestek és voltak hajlandók elfogadni.

Ebben a gondolkodásomban minden köztes személy Isten és a lélek között csak akadály és felesleges harmadik volt.

Igy Mária is a vallásos élet peremére került. De nemcsak egyszerűen mellőzték, hanem lehetetlenné is tették a másképp gondolkodók érvényesülését, jelenlétét az egyházi közéletben.

Mária mellőzésének volt még egy sajátos mozzanata: női mivolta.

A tudományos gondolkodásból ugyanis eredendően férfias sajátosság. (Természetesen mindenki van férfias és nőies tulajdonságok.) A tudományos-technikai forradalom magával hozta a jellegzetes, intuitív, beleélő nőies gondolkodásból leértékelését. Modern korunk jellegzetessége, hogy a közéletben a nők férfi módra tudnak csak érvényesülni.

Az egyházban is leértékelték és leértékelték a nőket, annak ellenére, hogy ők jelentik az egyház tömegbázisát. Ilyen körülmények között nem csoda, hogy a Mária tiszteltet is a háttérbe szorult a liturgiában, és Mária szerepe csak a gyerekek, a nők és az öregek pártfogására korlátozódott.

I M E A Z A N Y Á D

(Tanulmány)

Alapítónk, Kentenich atya a század elején, talán mondhatjuk: idejekorán, észlelte a kor problémáit. Mint nevelő növendékeiben is átélhette őket a legnagyobb közvetlenségben. Feladatának, súlyos de kikerülhetetlen feladatának tudta és érezte, hogy választ kell adnia, az értelem és az élet választ az elébe táruuló korekérdésekre.

Kentenich atya a tudományos gondolkodás elterjedt, az emberre és gondolkodására mintegy rátelepedett formájával, a mechanikus gondolkodással szembeállította a "szerves gondolkodás"-t,

a mechanizmus modelljével az élő egység, az élő szervezet modelljét.

Gondolkodását ez képessé tette arra, hogy nevelő munkájának egyik megteremkenyítő forrásává váljon. Nevelő tevékenysége nem vált manipulálássá, mert növendékeit az élő valóságukban láthatta s önmagukká válásukat, kibontakozásukat segítette elő.

A mechanikus gondolkodás következménye mechanikus élet. Test és lélek, fej, szív és akarat, mindegyik járja a maga külön útját. Mindegyiknek kialakult a kultusza, az "izmusa" az ember, a társadalom mérhetetlen kárára.

Kentenich atya válasza:

Megteremteti a test és a lélek, az értelem, érzelem és akarat harmóniáját. Több külön, de egymáshoz tartozó dolog akkor van egymással harmóniában, ha egymás kölcsönös segítésére és előnyére illeszkednek és illenek egymáshoz és egyik sem burjánzik el vagy teng túl a másik kárára - s végül is nem kevésbé a saját kárára is. Az ész nem mondja, hogy "csak meg kell érteni", a szív nem, hogy "csak szeretni kell" s az akarat sem, hogy "csak akarni kell". (Vajon az iskolában, a családi nevelésben hányszor esünk ezekbe a mechanikus csapdádba?)

Milyen szép kifejezés: "szerves egység", és milyen hasznos, mert együtt látjuk, együtt működtetjük az összetartozót. Megérteti, megszeretni, elhatározni, gyakorolni ...

Családnapjaink anyaga a szerves gondolkodás példatára. Hadd illusztrálja itt egyetlen gyakorlati példa, egy fiatalember Kentenich atyával, miről van szó.

Sokan átéljük, hogy értelmünk új s új ismeretekre éhesen "keresi az igazságot". Meghódítaná magának a kereszténység egész nagy és szép világát lehetőleg még ma. Az nem tűnik föl, hogy akaratunk a legkisebb nehézség előtt visszahátrál, szívünkkel legfeljebb az egészen kellemes embertársainkkal szemben tudunk nyitottak lenni. Egy ilyen fiatalembernek Kentenich atya egy hosszabb beszélgetés folyamán a következőket mondta:

"Elégedjen meg most ennyi igazsággal. Kezdje el ezt az életében valóra váltani s a Jóisten megadja majd a következő lépésekhez megint azt a világosságot, amire szüksége lesz."

Máriának és a megváltásban betöltött szerepének megértéséhez, úgy gondolom, hogy a szerves gondolkodás igénybevételével juthatunk el.

Jézus Istent "apu" - nak szólítja és - többek között - A tékozló fiú történetében érzékeltesen eténk tárja az apa képét. Joggal jegyezheti meg a filozófus, hogy Isten lényében mindkettő visszatükröződik, az apai és az anyai mivolt is. Mégis: Jézus Isten lényének személyes megközelítésére egyszer s mindenkorra az atyaság emberi valóságát adta meg számunkra. S ha arra gondolunk, hogy Jézus milyen szuverén módon dönt meg tabukat, ellenállunk a kísértésnek, hogy a "kor függvényének" tekintsük ezt a tényt. Vagyis: ha nem ez lenne az út, akkor Jézus nem ezt jelölte volna annak.

Viszont élményszerűen apánk és anyánk ránk sugárzó szeretetében találkozunk először Istennel. Nézzük meg ennek a jelenségnek a hátterét egy kicsit tüzetesebben.

Gyermekékként - biológiailag, fizikai valóságunkban - az anyánkhöz vagyunk közelebb. Ő szül, táplál, ápol bennünket (s vannak apák, akik azt hiszik, pelenkás korában nem is kell kapcsolatba lépniük a gyerekekkel). A kötődés magától értetődő és természetes módon először és legelemből erővel az anyagyermek viszonylatban jön létre. Viszont - szerencsés esetben - bekövetkeznek az emberi életnek egy gyönyörűsége, mély és finom mozzanata:

az anya hídát épít a hozzákötődő gyermek szívével a hozzákötődő apa szívéhez. A gyermek kötődése egésze, kétpólusúvá lesz.

Most vége is lehetne ennek a gondolatmenetnek. Vagy elidőzhetnénk hosszán a kötődés egész szervezeténél, annak szerepénél az emberrelváltás folyamataiban majd jelentőségénél a természetfölötti kötődésre vonatkozóan, a megváltás rendjében. De úgy érzem enélkül is befutottunk a célba:

Ha Istenről elsősorban s főleg gondolkodni tudok s nem kötődöm Hozzá - egyre inkább - akkor a "hitem" bizony még nem sokat használ. Az eszünk után a szívünkkel és az akaratunkkal is Hozzá kell találnunk. Ez pedig nem megy anélkül, hogy - bocsánat a kifejezésért - beleadnánk apait-anyait, azaz igénybevevénénk teljes, kétpólusú kötődőképességünket. Objektíve - mondhatjuk a filozófussal - Isten apa is és anya is, s szívünk Máia megtalálja majd végső és teljes nyugalmát. Az útját Hozzá azonban a legkönnyebben és legbiztosabban úgy találja meg, ha elfogadja a keresztien függő lézéstől nemcsak az áldozatát hanem az anyját is. A megváltó anyja a megváltottak anyja is, akiknek szívével mintegy hídát épít az örök Atya szívéhez. Más szóval: Az Őr szolgáló leánya feléleszti és Istenre irányítja a földi anyánk által megalapozott odaadásunkat.

A CSALÁDOK ÉLETÉBŐL

MÁRIÁT MEGISMERNI ÉS MEGSZERETNI

Ha édesanyáma gondolok, el sem tudom képzelni, hogy őt tudományos vizsgálat tárgyává tegyem.

Nem azért mintha eleve tudományellenes volnék.

Ha róla beszélek, mindig kettőnkről van szó. A kettőnk közvetlen kapcsolatában, belső átéléssel ismertem meg őt. Ez az élményszerű ismeret annyira mélyen személyes, hogy mellette a tudományos tanulmányozás csak valami távoli, idegen tudást adhat.

Hasonló helyzetben vagyok Máriaival, lelke anyjával is.

Csak azok a gyermekei tudnak róla hitetlenül beszélni, akik gyermeki függőségükben mélyen átéltek anyai mivoltát, szeretetét, és akik ennek a tudatára is ébredtek.

Gyermekkoromban, esténként mindig örömmel hallgattam idősebb testvéreim elbeszéléseit anyánkról, a vele átélt, régi élményeikről.

Ha Máriát szeretném jobban megismerni, akkor is ez a legjobb út, ha idősebb testvéreket kérdezek és hallgatok. Olyanokat akik el tudják mondani élményeiket, és segíteni tudnak abban, hogy én is felfedezzem anyai szeretetének rejtett adóködését az életemben.

Igy sokat tanultam, és még most is lelkes tisztelője vagyok szent Johannának, szent Bernátnak, Lisieux-i kis szent Teréznek...

Édesanyánk nem beszélt sokat nekünk a Szűzanyáról, de meleg szeretettel ragaszkodott hozzá. Mária-szeretetét inkább csak közvetve: a közös napi szentmiséken és a Mária-ünnepeken érezhettem meg.

A szentmisék után rendszeresen odatértünk a Mária-oltár elé imádkozni.

Gyermekkorom kiemelkedő szép élményei közé tartoznak a májusi litániák. Anyával és a testvéreimmel együtt, amikor csak lehetett, elmentünk. Nem is kellett messze menni, mert az utca másik oldalán volt a kis kápolna.

Különös, illatos, meleg esték voltak. Az utcán a fák friss zöldbe öltöztek, a lombjuk közt cserebogarak zúgtak, minden csupa virág volt. Barátommal együtt szívesen ministráltunk a kedves, öreg tisztelendő bácsinak, akinek olyan érdekes zsebszótára volt. De a legszebb az egészben az anyából ilyenkor áradó jókedv, derű, áhitat volt. Nagy örömmel énekeltek együtt kedves Mária énekünket:

"Te vagy földi éltünk
vezérszillaga...."

Van még néhány Máriáról és a Mária-tiszteletről szóló könyvem, amelyeket mindig újra örömmel olvasgatok:

- Valtorta Mária: Mária élete
- Dobraczynski, J.: József, az ács
- Lévai Mihály: A boldogságos Szűz Mária élete,
tisztelete, szenthelyei, legendái

A későbbi évek folyamán néha fel-felbukkant egy-egy atya, aki szépen tudott Máriáról beszélni.

Nagy élmény volt például hallani dr. Kerekes Károly ciszter apát atyát, amikor épi anyánkról, Máriáról beszélt.

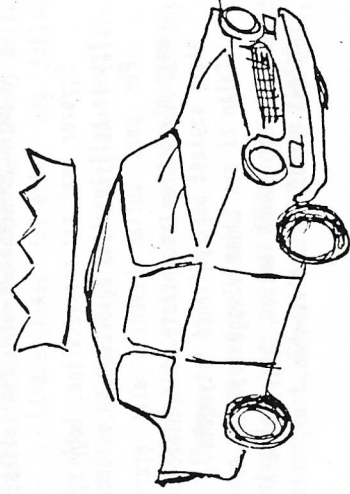
Ugyancsak mély hatást tett rám a Szentatya, II. János Pál pápa is meleg Mária-szeretettel.

A schönstatti alapítók: Kentenich atya és Engling József életének megismerése tovább mélyítette Mária-szeretetemet.

A legtöbbet mégis Tilmann atya élete példájából tanultam.

A hétköznapi életében is szoros egységben él, állandó kapcsolatot tart fenn édesanyánkkal, Máriaival. Mindenhol vele van, mindent vele beszél meg, mindent az ő kedvéért tesz.

Évekkel ezelőtt egy alkalommal együtt mentünk Tilmann atyával valahová a Trabantunkkal. Amikor már egy órája "zötykölődtünk" a

rossz utakon, kifejeztük a sajnálatunkat, hogy csak egy ilyen kocsival tudunk szolgálni. Ezt válaszolta:

"Semmi baj! Ha édesanyáknak jó, akkor nekem is jó."

- Ebben a pillanatban elhúzott mellettünk egy Mercedes, mire így folytatta.-

"Mi lassabban megyünk és rangrejtve. Ennek a Mercedesnek fogalma sincs, hogy ez most egy királyi Trabant, amellyel a királynő utazik."

A Z Ö L D F O N A L

Az elmúlt Karácsony közeledtével, egy hajnalon arra riadtam, hogy kislányomnak aznap zöld himzőfonalat kell vinnie az iskolába. Mondta, de bizony elfeledkeztem róla.

Nagyon kényelmetlenül éreztem magam, mert tudtam, hogy milyen rossz annak a gyerekeknek, aki szülei hanyagságából kerül nehéz helyzetbe. Rádásul sejtettem, hogy ez a fonal a karácsonyi meglepetés része lenne, tehát különösen fontos számára.

Nem sokkal azelőtt került a falra otthonunkban a Szűzanya képe.

Családom aludt még, én pedig csüggedten ültem oda a kép alá, s egymást kergettek fejemben a lehetséges megoldások, de egyik sem bizonyult jónak.

Gondolatban végigkutattam a lakást, vásárlásra gondolni sem lehetett a reggeli órákban, s a szomszédból sem szívesen kértem volna, ahol kislányom osztálytársa lakik. Nem akartam kitenni esetleges gúnyolódásnak.

Végül aggodalmamban elkezdtem imádkozni a Szűzanyához.

Egyszer csak azt tapasztaltam, hogy egyre inkább meggyőződésemmé válik, valahol lennie kell legalább egy kevésnek.

Pár perc múltán beentem alvó gyerekeim szobájába, s nagy meglepetésemre megpillantottam az áhított zöld himzőfonalat egy hurkapálcikára kötve, amelynek végén szakadt papírpillangó fityegett.

Talán ki sem tudom elegendő fejezni, milyen boldogság és megkönnyebbülés borított el, de még inkább ámulat, hogy engedte a Szűzanya megtapasztalnom a segítőkész jóságát csetlő-botló életemben.

Éppen anyai fonalat kaptam, amennyire Annának szüksége volt,...köszönöm.

C S Ü T Ö R T Ö K E S T E

A Mária-tisztelet nálunk családi hagyomány is. Már kisleány koromban nagy hatással volt rám a nagyszüleim kertjében levő nagy Szűzanya szobor, amely elé én is gyakran tettem virágot. Még akkor elhatároztam, hogy ha nagy leszek, a mi kertünkben is lesz szobra Máriának.

Nagymamám is, édesanya is minden este térdenállva imádkozta a rózsafüzért a kis házi oltára előtt.

Az esküvőnk után az egyik első dolgunk volt, hogy az új otthonunkban - mely csak egy alhérléti szoba volt - egy kis házi oltárt rendeztünk be feszülettel és kis Mária-szoborral.

A családi szokásaink között az utóbbi években alakult ki, hogy csütörtök esténként engesztelő-hálaadó rózsafüzért imádkozunk Jézus és Mária szívének vigasztalására. Erre az alkalomra a gyerekek egy saját rózsafüzér-titkot is kitaláltak egy örömeteli családi eseményhez kapcsolódóan.

Hogyan jött létre ez a családi szokásunk?

Az engesztelés gondolata nem újkeletű.

Korábban is szoktunk imádkozni Jézus és Mária engesztelésére. Mintegy kárpótolni szeretettük volna őket a sok tönkrement emberi életért.

Mégy évvel ezelőtt nyáron, egy csütörtök este kifáradtan értem haza a munkából. Épp nem volt otthon senki. Ledőltem egy kicsit pihenni, és a kezembe vettem a rózsafüzért. Egy idő után ismét engesztelő imádságba kezdtem. Egyszerre csak mélyen megérintett valami. Nehéz egy ilyen érzést szavakba önteni. Mintegy belső indítást és sürgetést éreztem, hogy a kívánságaimat félretéve még jobban engeszteljem, vigasztaljam Jézust és Máriát.

Nemsokára hazajött a férjem is. Elmondtam neki különös érzésemet, amely találkozott az övével.

Aztán még kétszer kaptunk hasonló indítást, és így szokássá szilárdult kettőnk között a csütörtök esti engesztelő rózsafüzér.

A család többi tagja azonban erről még szinte nem is tudott.

Egy évvel később az unokánk nagy beteg lett. Egy szívvel összefogott a család és "Imahadjáratot" indítottunk az egészségéért. Együtt ostromoltuk a Szűzanyát,

hogy esedezze ki a gyógyulást. Fogadalmat is tettünk többek közt, hogy egy évig kötelezően vállalja az egész család a csütörtök esti engesztelő rózsafüzért.

A Jóisten meghallgatta az imáinkat. Mi pedig azóta is hálás szívvel együtt engesztelünk csütörtök esténként.

A MA IS TEVÉKENY MARIA

A kánai menyegző története régóta közel áll hozzám. Mária itt a nehézségeket érzékenyen észlelő, és a rászorulóért közbenjáró asszonyként jelenik meg. Ezért lett sok keresztény ember reménysége. Nekünk schönstättiaknak általa váltik könnyebbé az áldozatok vállalása, a szenvedések elviselése. Felajánljuk neki nehézségeinket, igyekezteinket a háziistentelben levő korszoba, és kérjük, hogy váljon áldássá. Mi így tapasztaltuk meg már többször is Mária tevékeny jelenlétét.

Ez év márciusában kimondták férjem vállalatának felszámolását. Ez a döntés sokféle aggodalommal töltött el bennünket: férjemet - mint vezetőt - felelősség az emberekért, a vagonért, a folyamatban levő munkákért, melyek egyike ráadásul egy templom építése. Ki és hogyan fogja befejezni? Hogyan tovább a családdal kapcsolatban - állás, megélhetés?

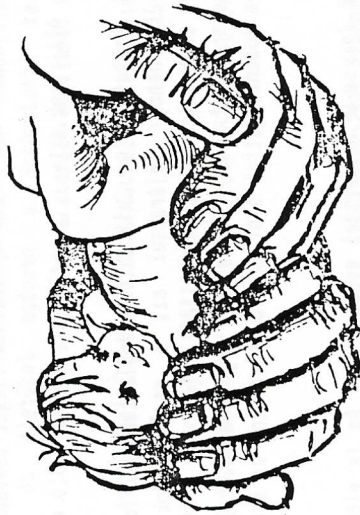
Én ezekben a napokban kezdtem el dolgozni 9 év 6YES után. Úgy éreztem, a gondviselés küldte számomra ezt a lehetőséget. Nagy lendülettel és örömmel tértem vissza a szakmába. Alig néhány hét múlva lelkesedésemet beárnnyákolta a gyasnú, hogy terhes vagyok. A következő reggelen férjemmel nyugtalanul lestük, hogy mi rajzoldók ki a Corax teszt dobozkáján. A jel + volt! Jön hát az ötödik!

A döntésünknek, hogy elfogadjuk-e, nem volt alternatívája. Meg kellett értenem, hogy az emberi szabadság nem az igen és a nem közötti választás lehetőségét jelenti, hanem azt, hogy senki és semmi nem veheti el az Istenbe vetett hitünket, és az Istenben lelt örömünket. Mennyire hijjával voltam ennek az öröme! Ezen a tavaszon sokszor éreztem úgy, hogy a Jóisten sorra veszi el az örömeiket tőlem. Fájdalom, magányosság és üresség töltött el. Jó ideje már az imádság is nehéz volt. Szinte kerültem a háziistentélyt, nehogy mint goroaba társbérló, megzavarjam panaszaimmal a Szóznanya nyugalmát.

Férjemnek is álmatlanok voltak az éjszakái. Leginkább a templom sorsa izgatta. Egy felszámolás alatt álló cégnél minden munkát le szoktak állítani. Az atyák továbbra is bizalommal voltak iránta. Hogyan lesz befejezve? Egy építkezés leállítás és újrakészése óriási időbeli csúszással és többletköltséggel jár. Hogyan lesz rá elég az összegyűlt adomány? Szerettem volna megosztani vele ezt a nagy lelki terhet! És akkor elhatároztam, hogy felajánlom ezt a kopogtató kisgyereket a Szóznanyának, és kérem, hogy egyengetse a templom sorsát. Alig telt el egy hét, megszületett a határozat, a cég befejezheti a templom építését. Nagy öröm és megkönnyebbülés volt ez számunkra. Bennem is oldódott a görcs a gyermek elfogadásával kapcsolatban. Már nem az állapotomat éreztem, hanem a valakit, aki bennem van és akit szeretek. Nyugalom töltött el a világ rosszalló pillantásaival szemben is.

Igy nevel bennünket a Szóznanya. Időnként elvesz mindent, és magányossá tesz bennünket, hogy Nála találjunk ismét otthonra. Velünk akar lakni, de nemcsak a falak között, hanem mélyen a szívünkben. És időközben csodákat élünk át, amelyekről csak mi tudunk.

A kisbaba születését Karácsony tájára várjuk. Még nem tudjuk, hogy fiú lesz-e vagy kislány, de abban biztosak vagyunk, hogy a Szóznanya már reá tekintett.

A HAZISZENTÉLY AZ A HELY, AHOL MEGBÉKELÜNK...

A mi családjunkban úgy hódító, mint odaadó típusu személyiségek is vannak. Az előbbieket hirtelen, heves és gyakran hosszantartó haraggal, az utóbbiak sértődött csigaházba-vonulással szoktak reagálni, amikor valami valós vagy vélt sérelem éri őket.

Magyobb létszámú családban ez akár naponta is előfordulhat...

Ilyenkor aztán nyomasztó légkör nehezedik a házra. Hogyan kezdjük el például az esti inátnak, vagy hogyan induljunk közös kirándulásra, ha egyikünk nincs ott, hanem sértődötten vagy haraggal bezárkózott a szobájába és visszautasítja a közönséget a többiekkel?

Egyre jobban bántott, zavart minket, hogy ilyen terhelő, nyomasztó helyzetekbe kerülünk. Törtük a fejünket, mit tudnánk tenni?

Aztán eszünkbe jutott valami, amit hamarosan papírra vetettünk és a család elé terjesztettük.

Ez egy NYILATKOZAT volt a következő tartalommal:

"Alulírottak e nyilatkozatban a következőkre kötelezzük magunkat:

1./ Ezt a nyilatkozatot mindig tiszteletben fogjuk tartani, bármilyen nehéz helyzetben bármennyire is nehezünkre essen.

2./ Amennyiben valamilyen oknál fogva önruralmunkat elveszítünk s e nyilatkozat egy másik aláírója e nyilatkozatra hivatkozva arra kér bennünket, hogy menjünk a háziszentélyünkbe, hogy ott megnyugodjunk és önruralmunkat visszanyerjük, úgy a felszólításnak haladéktalanul eleget teszünk.

Dátum..... Aláírások....."

Arra vigyáznunk kellett a nyilatkozatban foglaltak alkalmazásánál, nehogy komolytalanná tegyük, nehogy lejárassuk ezt a családi dokumentumunkat. Ez sikerült is, tényleg csak súlyos esetekben éltünk vele.

Ilyen súlyos esetek adódtak is. Előfordult, hogy nem emlékeztettünk szóban a nyilatkozatra, hanem jobbnak láttuk szótlanul becsúsztatni az írást a bezárt ajtó alatt.

Nem volt könnyű így se a helyzettel megbirkózni. Az is előfordult, hogy az egyik családtag kihúzta az aláírását. Később aztán újra és végérvényesen aláírta.

Igy a mai napig érvényes és használható segédeszköznek bizonyult ez a mi nyilatkozatunk.

Kedves Schönstatt-családok!

A Mennyei Atya az elmúlt évben gazdagon megajándotta családmozgalmunkat. Sok család részt vett családnapokon és sokan a Szűzanya rendelkezésére bocsátották magukat a szeretetszövetségben mint eszközök az ő kezében.

Igy érthető, egyesekben feléledt a kívánság, hogy családszövetséget alapítsanak egymással.

A családszövetség olyan családokból álló közösség, melyek életszentségre törekcsenek, hogy mint eszközök a Szűzanya kezében, mint apostolok teljes odaadással tudjanak az egyháért - ki-ki a maga életterületén - dolgozni. Ezt a Schönstatt-Mozgalom eszközeivel teszik: A részleges lelkiismeretvizsgálat és a lelki napirend írásos ellenőrzésével és a havonkénti számadással mindkettőről a gyóntató papnál.

Az első előkészületi idő (hasonlóan a szerzetesrendek noviciátusához) négy évig tart, a teljes kiképzés ideje összesen pedig tíz évig.

A szövetséghez tartozó családok első apostolkodási területe a saját családjuk, majd a többi család szolgálata és minden más apostolkodás az Egyházban.

Meghívom azokat a családokat, akik már néhányszor résztvettek nálunk családnapokon és életüket egészen a Schönstatti kegyelmi Anyánk és a környezetükben élő családok szolgálatába akarják állítani, hogy jelentkezzenek

60dány Róbert és Ritánál, Óbudavár Fő u. 11. 8272 (telefon:87/48205).

Tőlük további felvilágosítást is kaphatnak.

Imádkozom önökért amikor keresik a helyes útjukat és szívvel-elmével üdvözölöm önöket

Tilmann atya
a magyarországi Schönstatt-Mozgalom vezetője

Óbudavár, 1992. augusztus 28-án.

